

1 Alemmalla tasolla

Minusta tuntui siltä kuin olisin menettänyt kaiken käsitykseni ajasta. Tilantajuni oli kadonnut kauan aikaa sitten.

Olin varma, etten enää kuulunut elävien maailmaan, mutta keuhkoni jatkoivat hengittämistä syvään.

Kuinka kauan olin ollut vastustamattomien voimien sätkynukke? Sitä oli mahdotonta sanoa.

Itse asiassa tunsin olevani pimeiden kauhukaltereiden takana loukussa oleva vanki. Tukka pelosta pystyssä, sydän hakaten ja kauhusta jäykkänä huusin usein kuin pätkähullu. Rukoilin armoa ja huusin tuskallista epätoivoa vastaan, joka oli ottanut henkeni valtaansa. Mutta silloin kun äänekkäät huutoni eivät hävinneet leppymättömään hiljaisuuteen, niihin vastattiin valittavilla äänillä, paljon sääliävimmillä kuin omani. Toisinaan uhkaava nauru rikkoi vallitsevan hiljaisuuden. Ajattelin, että joku tuntematon toveri oli jossain hulluuden vankina. Aina välillä pirulliset muodot, aavemaiset ja eläimelliset kasvot ilmestyivät lisäten paniikkiani. Silloin kun ei ollut säkkipimeää, maisema näytti kylpevän kirkkaassa valossa, mutta aivan kuin se olisi paksun sumun peitossa, jota kaukaiset auringonsäteet lämmittivät.

Outo matka jatkui... Minkälaiseen loppuun? Kuka voisi sanoa? Tiesin vain, että minun oli jatkettava liikkumista. Pelko ajoi minua sokeasti eteenpäin. Missä olivat kotini, vaimoni ja lapseni? Olin kadottanut suuntavaiston kokonaan. Pelko tuntemattomasta ja kauhuni pimeyttä kohtaan halvaannuttivat kaikki järkeilyn voimani heti sen jälkeen, kun olin vapautunut viimeisistä fyysisistä siteistäni haudassa!

Omatuntoni piinasi minua. Olisin paljon mieluummin suostunut täydellistä järjettömyyttä – tai olemattomuutta.

Alusta alkaen kyyneleet olivat jatkuvasti valuneet kasvojani pitkin, ja vain harvoin nautin unen siunauksesta, sillä mikä tahansa tunne levosta keskeytettiin äkillisesti. Hirviömäiset ivalliset olennot herättivät minut; minun oli pakko päästä niitä pakoon.

Käsitin, mutta liian myöhään, olevani erilaisessa sfäärissä; sellaisessa, joka nousi maan pölystä. Ahdistuneet ajatukset painoivat raskaasti mieltäni, ja yrittäessäni saada siitä kaikesta jotain selkoa, ajoivat lukuisat tapahtumat ajatukseni sekasortoon. Koskaan aikaisemmin uskonnon tehtävä ei ollut tuntunut minulle niin syvälliseltä. Periaatteet, jotka olivat puhtaasti olleet filosofisia, poliittisia ja tieteellisiä, näyttivät nyt täysin toisarvoisilta ihmiselämälle. Senhetkiseltä näkökannaltani ne edustivat maan päällä olevaa arvokasta perintöä. Olin kuitenkin alkanut ymmärtää, että ihmiskunta ei koostunut ainoastaan useasta ohimenevästä elämästä, vaan iankaikkisista hengistä matkalla loistokkaaseen määränpäähän. Pystyin ymmärtämään, että on jotain puhtaasti älyllisen ajattelun

yläpuolella olevaa. Se *jokin* on usko – jumalallinen ilmentymä ihmisille. Tämänkaltainen analyysi tuli kuitenkin liian myöhään. Olin todellakin tiennyt Vanhan testamentin sanoman ja selannut usein evankeliumia, mutta minun oli pakko tunnustaa, etten ollut koskaan tutkinut pyhiä kirjoituksia sydämeni valolla. Olin tutustunut niihin sellaisten kirjoittajien kritiikin kautta, joilla ei ollut taipumusta tunteiluun eikä omaantuntoon tai sellaisten, jotka olivat suoraan eri mieltä perustotuuden kanssa. Toisinaan olin seurannut pappien tulkintaa jättämättä koskaan sitä ristiriitaisuuden ympyrää, johon olin vapaaehtoisesti pysähtynyt.

Itse asiassa omasta näkökulmastani katsottuna en ole ollut rikollinen, mutta filosofia elämän elämisestä tässä hetkessä oli vallannut minut kokonaan. Maallinen elämäni, jonka käsityksen kuolema oli muuttanut, ei eronnut keskivertotasosta.

Synnyin ehkä liiankin avokätisistä vanhemmista. Olin saanut korkeakoulututkinnon ilman suurempia uhrauksia ja olin osallistunut oman aikani nuorisopaheisiin. Olin perustanut kodin ja saanut lapsia. Olin etsinyt sellaista tasapainoa, joka takaisi perheeni taloudellisen vakauden, mutta itsetutkiskelussa jokin äänetön tuska omassatunnossani sai minut tuntemaan, että olin tuhannut aikaani. Olin elänyt maan päällä, nauttinut sen hyödyistä ja niittänyt elämän siunauksia, mutta en koskaan myötävaikuttanut millään tavalla maksaakseni valtavaa velkaani. Minulla oli ollut vanhemmat, joiden anteliaisuutta ja uhrauksia en koskaan arvostanut, vaimo ja lapset, jotka ankarasti ja taipumattomasti vangitsin tuhoisaan itsekkyyteeni. Minulla oli ollut koti, jonka ovet suljin kaikilta, ketkä kulkivat ahdistuksen autiomaalla. Olin kuuro kaikille alkeellisimmillekin veljeyden tehtäville. Olin nauttinut oman perhepiirini iloista, mutta olin unohtanut jakaa tuon taivaallisen siunauksen suunnattoman suuren ihmisperheen kanssa.

Lopulta, kuten kasvihuoneen kukka, en pystynyt kestäämään ikuisten realiteettien ilmapiiriä. En ollut vaalinut jumalallisia siemeniä, jotka Elämän Herra oli kylvänyt sieluuni. Olin tehnyt väärin, koska kyltymättömällä halullani olin tukahduttanut ne oman hyvinvointini vuoksi. En ollut harjoittanut elimistöäni uutta elämää varten. Siksi oli vain oikein, että heräisin täällä raajarikkona, joka oli heitetty ikuisuuden äärettömään jokeen kyvyttömänä uimaan vääjäämättömästi virtaavassa vedessä. Tai kuten onneton kerjäläinen, joka uupuneena vaelteli ties missä raivoisan myrskyn armoilla.

Voi rakkaat ystävät maan päällä! Kuinka moni teistä voi vielä välttää surun katkeran tien kehittämällä sydämen sisäisiä kenttiä! Sytyttäkää lamppunne, ennen kuin ylitätte suuren pimeyden. Etsikää totuutta, ennen kuin totuus löytää teidät valmistautumattomina. Hikoilkaa ja työskennelkää nyt, jotta teidän ei tarvitse itkeä myöhemmin.